

HORVÁTH FLORENCIA

Fehér álom

Nevetek azon, hogy így telnek a napok, mindegyik hordoz magában néhány részletet gyerekkoromból, közös emlékeinkből, anyám. Nevetek azon, hogy te lettél a vers, hiába forgolódik a gombóc évek óta torkomban. A vonatutak, a hegymászás, reggeli sétáim és az otthoni kert alkalmas arra, hogy megteljen munkával, fejemből kiürüljön ezen a csendes rabszolgaságon kívül minden egyéb.

Mert dolgozom, látod, ez megy legalább, könyveimbe fényképedet teszem, jusson eszembe, szöveg vagy te is, karjaid, lábaid hosszú sorok, mellkasod a ritmus, szíved a poétika. Szemeid pedig, a gyönyörű, kék kövek, világítanak rá, tulajdonképpen amit írok, miről kell szólania.

Mindig tanítani szeretted volna, és a rengeteg általad felnövő gyerek azóta hálás egyetlen mondatodért. Vezetted a kezem, én pedig ügyetlen görbéket rajzoltam a lapra, végül már egyedül is ment az ábécé. Amikor háromévesen megírtam az első versem, buta ragrímekkel, buta képekkel, elsírtad magad.

Akkor tudtam meg, azt bántad mindig, nem próbáltad ki, menne-e, nem írtál könyvet, csak nekem meséltél. Kivételesnek éreztem miattad magam, most pedig én adom át történeteink. Dolgozom, látod, minden szabad órámban lapokat teregetek magam elé, és éjszakáim találgatással telnek, hogyan kellene megtölteni értelemmel azt, ami betűk nélkül csak üres, fehér álom.